

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Διήγημα του Α. ΝΤΕ ΜΠΑΕΤΖΑ

Ο ΦΟΒΙΤΣΙΑΡΗΣ

ΟΤΑΝ έφθασε στο ύπουργείο, όπου εργαζόταν ο δόν Ρομούλο Πέρεθ, βρήκε πάνω στο γραφείο του ένα γράμμα και χωρίς καν να το ανοίξει, κατάλαβε ότι τον απέλυαν. Έκείνη την εποχή, στην Ισπανία, οι δημόσιοι υπάλληλοι διωριζόντουσαν και παύοντουσαν κάθε φορά που άλλαζε η Κυβέρνησις. "Ετσι ο φτωχός ο δόν Ρομούλο ήταν διαρκώς «Πενσανίας». Δεν είχε κατορθώσει να προαχθή παραπάνω από τον βαθμό του γραφέως, μολονότι ήταν πειά σαράντα πέντε χρόνων και είχε στη ράχι του τρεις κόρες, έναν μικρό γιο που είχε κληρονομήσει όλην την αδυναμία και τη δειλία του πατέρα του, κι' ακόμα την δόνα Ρόζα, την τρομερή συμβία του που άναβε και κόρωνε με το παραμικρό.

Ο δόν Ρομούλο πήρε επί τέλους το γράμμα και το άνοιξε: δεν είχε κάνει λάθος, ήταν ή απόλυσις του. Ήταν ή τετάρτη φορά που τον απέλυαν από τον καιρό που κάποιος πολιτικός φίλος του τον είχε πρωτοδιορίσει σε δημοσία υπηρεσία. Τέσσερες απόλυσεις, και κάθε φορά μεγάλωνε το μίσος της δόνα Ρόζας για τον άντρα της.

— "Αν σε ξανααπολύσουν, ήλιθιε, άκαμάτη, του είπε πειά την τελευταία φορά, μην τολμήσεις να ξαναγυρίσης σπίτι!

Κρατώντας την απόλυσί του στα χέρια, ο δόν Ρομούλο, συλλογιζόταν πώς θα γινόταν δεκτός από την οικογένειά του:

— Σπουδαίος πατέρας είσαι! θά του φώναζαν ή κόρες του, που μās αφήνεις πάλι στους πέντε δρόμους.

Τά αυτιά του είχαν άρχισει να θουίζουν κιόλας από τις θρισίες που θά άκουγε. "Αφησε τά πράγματά του, όπως ήσαν, κατέθηκε τις σκάλες και βγήκε από το ύπουργείο. "Αρχισε να θηματίζη άσκοπα, προχώρησε έτσι πολλήν ώρα, βγήκε από την πόλι και βρέθηκε στην έξοχή, ανάμεσα στις έληές, τις ροδιές και τις χαρουπιές.

Μά ξαφνικά στα σταμάτησε, τρομοκρατημένος και άκίνητος. Σε λίγη απόστασι άπ' αυτόν στεκόταν ένας υπέροχος ταύρος. Το τρομερό ζώο χτυπούσε άγρια το έδαφος με τά μπροστινά πόδια του, κουνούσε τ' αυτιά του κ' έκανε μερικά θήματα προς τά πίσω για να πάση πεισισότερη φόρα.

Ο δόν Ρομούλο έμεινε άκίνητος, παγωμένος, ενώ

ο ταύρος ώρμούσε... Είχε παραλύσει τόσο, ώστε δεν μπορούσε ούτε και να κλείση τά μάτια και παρακολουθούσε τό τέρας που όλοένα πλησίαζε.

Μά δεν συνέβη κανένα δυστύχημα. Ο ταύρος σταμάτησε σε απόστασι ενός μέτρου από τον άνθρωπο, τον κύτταξε, περίμενε λιγάκι, κ' ύστερα γύρισε κ' έφυγε. Μά ήταν τάχα δυνατόν; Ήταν ακόμα ζωντανός; Ο δόν Ρομούλο συνήλθε ξαφνικά από τον τρόμο του και τό έβυλε στά πόδια προς την αντίθετη κατεύθυνσι.

Ενώ όμως έτρεχε προς την πόλι, ο δόν Ρομούλο, μουρμούριζε από μέσα του:

— Ναί, έτσι είναι, έτσι είναι! Ο φόβος με έκανε να σταθώ σαν άγαλμα! Κάθε ταύρος που θά μ' έβλεπε έτσι άκίνητο μπροστά του, θά σταματούσε. "Αν ήθελα, θά μπορούσα να σταθώ άκίνητος στη μέση του στίβου των ταυρομαχιών και κανένας ταύρος δεν θά με πείραζε, γιατί θά πάγωνε από τον φόβο του! Οι ίμπρεσσάριοι θά μουδιναν πολλά λεφτά για να στέκωμαι έτσι άκίνητος στη μέση του στίβου. Στο κάτω-κάτω, τό μόνο κακό που θά μπορούσα να πάθω, θά ήταν να πεθάνω χτυπημένος από τά κέρατα ενός ταύρου... Κ' ίσως αυτό να είναι τό καλύτερο τέλος για την άθλια ζωή μου...

Τώρα ο δόν Ρομούλο είχε φθάσει στο κέντρο της πόλεως.

— Που πηγαίνει όλος αυτός ο κόσμος; άναρωτήθηκε. "Α, ναί, ξέχασα, σήμερα γίνονται ταυρομαχίες κι' όλοι τρέχουν να

βρούν μια θέσι στην άρένα...

Σάν ζαλισμένος, προχώρησε κι' άγόρευσε ένα εισιτήριο. Μπήκε μέσα στο στάδιο και με τά μάτια συλωμένα στο κέντρο του στίβου, παρακολούθησε τον θάνατο των πέντε πρώτων ταύρων. Τώρα απέμενε ο τελευταίος.

Ξαφνικά ο δόν Ρομούλο χωρίς να ξέρη τί κάνει, παραμέρισε όλον τον κόσμο, πήδησε τό ύψηλό χώρισμα και ώρμησε στο κέντρο του στίβου.

Την ίδια στιγμή άκούστηκε ή σάλπιγγα της ενάρξεως της ταυρομαχίας, κι' από μια πόρτα ώρμησεν ο μανιασμένος ταύρος.

— Τί κάνει; Θά τρελλάθηκε! Ο ταύρος θά τον κάνη κοιμάτια! ούρλιαξαν δέκα χιλιάδες φωνές, ενώ όλοι έσηκώθηκαν στο πόδι από τη φρίκη.

Μά άμέσως τό θέαμα που άντίκρυσαν τους εξέπληξε τόσο, που όλοι σώπασαν και μια νεκρική ήσυχία άπλώθηκε πάνω στον ματωμένο στίβο.

Ο ταύρος, με χαμηλωμένα τά μυτερά του κέρατα, ώρμησεν εναντίον του μικρού, του άσήμαντου ανθρώπου που στεκόταν άκίνητος στη μέση της άρένας. Παγωμένος από τον τρόμο, ο δόν Ρομούλο σταύρωσε τά χέρια πάνω στο στήθος και έμεινε άκίνητος, άντικρύζοντας τον θάνατο.

Μά όλα συνέβησαν όπως και πριν: ο ταύρος, παραξενεμένος από την άγαλματώδη άκίνησία του ανθρώπου, έσταμάτησε σε απόστασι ενός μέτρου άπ' αυτόν, κούνησε τό κεφάλι του, ώπισθοχώρησε μερικά θήματα, κ' έκανε μια καινούργια επίθεσι.

Μά και πάλι έσταμάτησε μπροστά στον άκίνητο άνθρωπακο. Δεν άκούοταν κανένας θόρυβος, παρά μόνο ή βαρεία άνάσα του ζώου.

Μά όταν σε λίγο οι ταυρομάχοι κατώρθωσαν, κουνώντας τά κόκκινα πανιά τους, να τραθήξουν τό ζώο προς μια γωνιά του στίβου, οι θε-

αταί, έξαλλοι, πήδησαν πάνω από τό χώρισμα, ξεχύθησαν στην άρένα, άρπαξαν τον δόν Ρομούλο, τον σήκωσαν στους ώμους τους και τον άπεθέωσαν, ενώ σ' όλόκληρο τον στίβο δεν άκούοταν παρά μια θουή.

— Ζήτω ο βασιληάς της παλληκαριάς!

Όλόκληρη ή πόλις άναστατώθηκε από την πολυθόρυβη διαδήλωσι, ή όποια συνώδευσε τον δόν Ρομούλο στο ταπεινό του σπιτάκι και άσφαλώς τά «νέα» θά είχαν φθάσει γρηγορότερα εκεί, γιατί σ' ένα από τά μπαλκόνια στέκονταν ή δόνα Ρόζα και ή κόρες της, έτοιμες να ύποδεχθούν τον θριαμβευτή, χωρίς όμως να πολυκαταλαβαίνουν τί είχε συμβή.

Ο δόν Ρομούλο με κόπο κατώρθωσε να μπη στο δωμάτιο που χρησίμευε για τραπεζαρία, άναπαυτήριο και σαλόνι. Ήταν κουρασμένος και ήθελε να πάη να πλαγιάση. Αυτό μονάχα μπορούσε να κάνη.

Πέρασε έτσι καμμία ώρα, όταν άκούστηκε τό κουδούνι της έξώπορτας. Η μια από τις κόρες έτρεξε να άνοίξη και γύρισε λαχανιασμένη, φωνάζοντας:

— Είναι ο δόν Φαουστίνo, ο ίμπρεσσάριος με τά έκατομμύρια, που θέλει να μιλήση του πατέρα.

Η δόνα Ρόζα κατάλαβε άμέσως πώς δεν έπρεπε να χάσουν την ευκαιρία. Προσπάθησε να συνεφέρη τον άντρα της από την άποχαίνωσι στην όποια είχε πέσει, δέχθηκε ύστερα τον δόν Φαουστίνo με έξαιρετικές περιποιήσεις, και ενώ ο ίμπρεσσάριος

Ο δόν Ρομούλο σταύρωσε τά χέρια του κ' έμεινε άκίνητος, άντικρύζοντας τον θάνατο...

μιλούσε για συμβόλαια και χιλιάρικα, ή δόνα Ρόζα άνοιξε ένα γραφείο, έβαλε τον δόν Ρομουλο να ύπογράψη το συμβόλαιο που είχε φέρει ο ίμπρεσσάριος, τὸ ξαναδιάβασε προσεχτικά, και όταν πειά ή οικογένεια έμεινε μόνη, έξήγησε πὼς ή τύχη τὸς είχε εὐνοήσει ἐπὶ τέλος.

— Πρέπει νά φροντίσουμε πολὺ γιὰ τὸν μπαμπά μας, τὸν ἀγαπημένο μπαμπά μας! φώναζαν ή τρεῖς κόρες μαζί.

Καὶ θεβαίωσαν πὼς τὸ ἤξεραν ὅτι ὁ ἀγαπημένος πατερούλης τους ήταν ἐξαιρετικός ἄνθρωπος, καὶ γενναῖος, πολὺ γενναῖος. Ἄφου ὀλόκληρη ή πόλις τὸν είχε ἀνακηρύξει «Βασιλέα τῆς Παλληκαριᾶς»...

— Ἡ προσεχῆς ἐπίδειξις τῆς παλληκαριᾶς του θα γίνη αὐριο τὸ ἀπόγευμα, στὸν στίβο τῶν ταυρομαχιῶν ! εἶπε ή δόνα Ρόζα κατενθουσιασμένη.

Τώρα θα είχαν μάτσα τὰ χιλιάρικα. Τὴν προκαταβολή τῶν πεντακοσίων πετσετῶν πὺ είχε δώσει ὁ δόν Φουστῖνο, ή δόνα Ρόζα τὴν είχε κρύψει κιόλας στὸν κόρφο της. Σὲ λίγο θα ἤσαν πλούσιοι, παραπολὺ πλούσιοι, ἐξαιρετικὰ πλούσιοι...

Δὲν ἤξεραν τώρα πὼς νά περιποιηθοῦν τὸν οικογενειάρχη: ή μιὰ τοῦ ἔδγαζε τὰ παπούτσια, ή ἄλλη τοῦ ἔλυνε τὴν γραβάτα, ή τρίτη τοῦ φρεσκάριζε τὸ κρεβάτι. Ἡ δόνα Ρόζα τὸν πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὸν ἔβαλε νά κοιμηθῆ, ἄφου τὸν τάισε μετὰ ἴδια της τὰ χέρια καὶ τοῦ ἔδωσε νά πιῆ ἕνα ποτῆρι κρασί. Αὐτὸ τὸ τελευταῖο ἀποτελοῦσε ἐξαιρετικὴ πολυτέλεια.

Τὴν ἐπομένη τὸ πρωὶ ή δόνα Ρόζα σηκώθηκε χωρὶς νά κάνη τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Ὁ ἄντρας της ὅμως ἐξακολουθῆσε νά κοιμάται. Δὲν ἤθελαν νά τὸν ξυπνήσουν. Θὰ τὸν ἄφηναν νά κοιμηθῆ ὅσο ἤθελε καὶ ἐντωμεταξὺ θα τοῦ ετοίμαζαν ἕνα ἐκλεκτὸ πρόγευμα.

— "Ελα, Ρομουλάκο μου, ξύπνα, εἶνε ἔντεκα ή ὠρα. Θα σοῦ φέρω τὸ πρόγευμά σου: σοκολάτα με γάλα καὶ χίλια ἄλλα καλά..." Ελα, σῆκω ἐπὶ τέλος...

Μὰ ξαφνικὰ ή δόνα Ρόζα ἄφησε νά τῆς ξεφύγη μιὰ τρομερὴ φωνή, μιὰ κραυγὴ γεμάτη ἀπὸ λύσσα καὶ ἀπελπισία.

Ὁ ἄθλιος, ὁ ἀκαμάτης ὁ ἄντρας της τὴν είχε πάλι καταστρέψει, εἶχε καταστρέψει ὀλόκληρη τὴν οικογένειά του, γιατί εἶχε πεθάνει τὴ στιγμή ἀκριβῶς πὺ τὸς χαμογελοῦσεν ή Τύχη! "Εχχαναν ἔτσι τέσσερεσήμιου χιλιάδες πετσετες πὺ θα ἔπαιρναν γιὰ τὴν ἐπίδειξι τοῦ ἀπογεύματος, ἐνῶ ἀπ' ὄλα τὰ μέρη τῆς Ἰσπανίας κατέφθαναν τηλεγραφήματα με βασιλικὲς προτάσεις!

Μὰ τώρα πειά ὁ δόν Ρομουλο εἶχε πεθάνει: κοίτονταν ἀκίνητος στὸ κρεβάτι, μετὰ τὰ βλέφαρα ἀνοιχτά, τὰ μάτια στυλωμένα στὸ ταβάνι, ἀκίνητα καὶ ἀνέκφραστα, ὅπως ἤσαν, ὅταν εἶχεν ἀντιμετωπίσει τὸς ταύρους στὸ χωράφι καὶ στὴν ἀρένα...

— Ἴσως νά εἶδε στὸ ὄνειρό του, εἶπεν ή μεγαλύτερη κόρη, πὼς τὸν ἐχτύπησεν ἕνας ταῦρος καὶ τὰ κακάρωσε ἀπὸ τὸν φόβο του... Ξέρεις τί φοβηταίρης ήταν!

Ἡ δόνα Ρόζα δὲν ἀπάντησέ, οὔτε καὶ πρόσεχε τὰ ὅσα τῆς λέγαν... Ἦταν ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸν θυμὸ της!

N. NTE ΜΠΑΕΤΖΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Κατὰ τὴν ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου στὸ Παρίσι, τὸ σαλόνι τῆς πριγκηπίσσης ντε Μπραγκασιὸν εἶχε γίνει περίφημο γιὰ τὶς ἐκλεκτὲς φιλολογικὲς συγκεντρώσεις πὺ γινόντουσαν ἐκεῖ.

Στὸ σαλόνι αὐτὸ σύχναζε καὶ ὁ μέγας μυθιστοριογράφος Μπαλζάκ.

*Ἐνα βράδυ, σὲ στενὸν κύκλο, τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας περιστρεφόταν ἐπὶ πολλή ὠρα, γύρω ἀπὸ τὴν ψυχολογία τῆς γυναικείας καρδιάς.

— "Α! κύριε Μπαλζάκ, εἶπε ξαφνικὰ κάποια κυρία, ἀποτείνωμένη πρὸς τὸν Γάλλο συγγραφέα. "Ἐχω ἀκούσει πολλὰ γιὰ σᾶς καὶ ἰδιαίτερος γιὰ τὴν μεγάλη ἱκανότητα πὺ ἔχετε στὸ νά μπορῆτε νά ψυχολογῆτε τὶς γυναῖκες...

— Καὶ δὲν εἶνε ψέματα, ὅσα ἀκούσατε! τὴν διέκοψε τότε ὁ περίφημος συγγραφεὺς... Ἄρκει νά ρίξω μιὰ μόνη ματιά σὲ κάθε γυναῖκα, καὶ ἀμέσως εἶμαι σὲ θέσι νά τῆς πῶ ὅλην τὴν ἱστορία τῆς ζωῆς της, τὸ παρελθόν της καὶ ὅλα της τὰ μυστικά!... Μήπως θέλετε νά κάνουμε μιὰ δοκιμὴ σὲ σᾶς γιὰ νά με πιστέψετε;...

— Ναί, ναί... ἔκανε τότε ή κυρία κατακόκκινη... Σᾶς παρακαλῶ μάλιστα!... μὰ σιγὰ ὅμως... πολὺ σιγὰ, νά μὴ μᾶς ἀκούση κανεὶς ἐδῶ....

ΑΓΟΡΑΖΟΜΕΝ ἔξενυ εἰκονογραφημένα περιοδικὰ πάσης γλώσσης, τῆς τελευταίας δεκαπενταετίας. Πληροφορία: Γραφεῖα «Μπουκέτου», ὁδὸς Λέκκα 7, Ἀθῆναι.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΣΥΝΝΕΦΑ

Ἐτοῦτο τὸ σύννεφο Μὰ τ' ἄλλο τὸ σύννεφο
Τ' ὀλάσπρο, τ' ἀπάρθενο Καράβι ὀλοσκοτεινο
Πὺ τρέχει, γαλέρα, Πὺ ὁ ἥλιος θὰ σβύση
Μ' ἀνάλαφρο ἀέρα Νά μὴν τ' ἀντικρύση,

Ψυχὲς πὺ ἀγαπήσανε Αὐτὸ πὺ στυμάτησε
Καὶ δὲ λησμονήσανε Βαρὺ καὶ τρικάρτο
Θὰ πηαῖνη, ποιὸς ξέρει, Μὲ μαῦρες ἀντέννες —
Σ' ἐφτάλαμπρο ἀστέρι. Θὰ φέρνη χαμένες

Ψυχὲς πὺ ἀδικήσανε
Πὺ δάκρυ δὲ χύσανε
Κι' ὀλότρεμες τώρα
Θὰ κλαῖνε στὴ μπόρα

Z. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ,

ΑΡΧΑΙΑ ΣΤΗΛΗ

Ἐλόρθη, μόνη, ἀστήριχτη τοῦ ἀρχαίου ναοῦ μιὰ στήλη
σχίζει τὴ σκονισμένη χλαμύδα τοῦ βοριά,
κι' ἀνοίγοντας τῆς σιῶπῆς τὰ μαρμαρένια χεῖλη
μετὰ τὴ φωνὴ τοῦ ἀγέρα βαρειᾶ-βαρειᾶ:

«— Στὴ γέννα μου ἐφτερούγιζε τὸ χέρι τοῦ τεχνίτου,
»σπιθοβολοῦσε ή σμίλη, καὶ μετὰ χαρὰ κρυφῆ
»μοῦ σκάλιζε τὴν ἀκανθα γερμένη στὸ σφυρί του,
»μοῦ πλεκε μετὰ τὰ φύλλα στεφάνι στὴν κορφή.
»Κ' ἤτανε δόξα ή νειότη μου καὶ τοῦ Διὸς ὁ θρόνος
»μ' ἐχαίρονταν ἀντίκρυ, μ' ἐθῶρει λατρευτός.
»μὰ ἤρθαν πολέμοι θάρβαροι κ' ἤρθε μαζί κι' ὁ Χρόνος
»ἀπ' ὄλους τὸς θάρβαρους πὺ θάρβαρος αὐτός.
»Τί κι' ἂν ὀλόρθη στέκωμαι, τί κι' ἂν ἀποστομῶνω
»τὰ χρόνια πὺ διαβαίνουν; Παντέρημη γερνῶ
»στὸν ἥλιο καὶ στὸν ἄνεμο, καὶ μ' ἀπομένει μόνα
»τ' ἀκάνθινο στεφάνι, στολίδι μου στερνόν».

M. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ἐνα παλάτι ἀδιάβατο κλειστὸ καὶ ρημαγμένο
πανώρηο βασιλόπουλο βαστάει μαρμαρωμένο.
Δὲν' ή θολούρα, ή χειμωνιά τὸ ἔρμο τὸ παλάτι,
κι' οὐδὲ μιλάει τὸ μάρμαρο, οὐδὲ κι' ἀνοίγει μάτι.
Λάμπει ὁ ἥλιος, κελαῖδούν τῆς ἀνοιχτῆς τ' ἀηδονία,
κι' ἐκεῖνο μένει ἀσάλευτο, θουβὸ ἀπὸ τόσα χρόνια.
Κάποια νεράιδα τῆς ἐρμιάς καὶ μάγισσα ὠργισμένη
τὸ καταράστηκε θαρειᾶ καὶ μάρμαρο ἔχει γένει.
Καὶ τὸ παλάτι ἐρήμαξε, τὸ σκέπασαν τὰ δάση
κι' ὡς τώρα πόδι ἀνθρωπινὸ δὲν ἔχει ἐκεῖ περάσει.
Μονάχα ὁ χρόνος, πὺ περνάει ὀλημερὶς μπροστὰ του,
ἔγραψε μέσ' στὸ μάρμαρο μαζί μετὰ τὸ ὄνομά του:
«Χαρὰ στὴν νειά τὴν ὠμορφή πὺ ή μοῖρα θὰ τῆς δείξη
τὸ σιδερόχορτο νά βρῆ, τὴν πόρτ' αὐτῆ ν' ἀνοίξη,
ν' ἀγκαλιαστῆ τὸ μάρμαρο, σιμά του ν' ἀγρυπνήση
σαράντα-δυὸ μερόνυχτα, γλυκὰ νά τὸ ξυπνήση».
Εἶνε παλάτι ἐρημικὸ κι' ἀπόκλειστο ή καρδιά μου,
μαρμαρωμένον θυσιληᾶ βαστάει τὸν ἔρωτά μου.
Χαρὰ στὴν νειά τὴν ὠμορφή, πὺ τὴν καρδιά θ' ἀνοίξη
καὶ μετὰ τὸ κρὺ τὸ μάρμαρο τὰ χεῖλη της θὰ σμίξη.

K. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ

ΣΤΙΧΟΙ

Ἄπ' τὶς χαρὲς πὺ ἐσβύσανε καὶ πᾶνε μετὰ τὸν χρόνο
πὲς μου, τί ἄλλο κέρδισα πὰρᾶ ἕναν κρύφιο πόνο,
πὺ σὰν τὸ φεῖδι ἐπιβουλα μετὰ τρώει καὶ μετὰ πεθαίνει,
μελαχροινούλα, ἀξέχαστη καὶ πολυαγαπημένη!...
Αἶ, δὲν πειράζει! Ἄς μοῦ κανες καὶ τὴν καρδιά κομμάτια,
θὰ σὲ θυμοῦμαι πάντοτε μετὰ δακρυσμένα μάτια,
ὅσο ἔχω μέσα τὸ βαθὺ τὸν πόνο πὺ δὲν σβένει,
μελαχροινούλα, ἀξέχαστη καὶ πολυαγαπημένη!...

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΔΑΦΝΗΣ